

กฎหมายของ พระเจ้า สำหรับคริสเตียนในปัจจุบัน

kotmaikhongphrachao.org

ภาคผนวกที่ 8i: กางเขนและพระวิหาร

หน้านี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดบทความที่สำรวจกฎหมายของพระเจ้า ซึ่งสามารถเชื่อฟังได้เฉพาะในช่วงเวลาที่พระวิหารยังตั้งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น

- [ภาคผนวกที่ 8a: บทบัญญัติของพระเจ้าที่ต้องอาศัยพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8b: การถวายเครื่องบูชา — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8c: เทศกาลตามพระคัมภีร์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้แม้แต่เทศกาลเดียวในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8d: บทบัญญัติเรื่องความบริสุทธิ์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้หากไม่มีพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8e: ทศทางและผลแรก — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8f: พิธีมหาสนิท — อาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูคือเทศกาลปัสกา](#)
- [ภาคผนวกที่ 8g: บทบัญญัติของนาซีร์และคำปฏิญาณ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8h: การเชื่อฟังบางส่วนและเชิงสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8i: กางเขนและพระวิหาร \(หน้านี้\).](#)

กางเขนและพระวิหารไม่ใช่ศัตรูกัน และไม่ใช่ “สองยุค” ที่ยุคหนึ่งยกเลิกอีกยุคหนึ่ง กฎหมายของพระเจ้านิรันดร์ (สดุดี 119:89; 119:160; มาลาคีย์ 3:6) ระบบพระวิหาร — พร้อมด้วยเครื่องบูชา ปุโรหิต และบทบัญญัติเรื่องความบริสุทธิ์ — ถูกประทานโดยกฎหมายอันนิรันดร์เดียวกันนั้น การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูไม่ได้ยกเลิกบทบัญญัติข้อใดแม้ข้อเดียว แต่เผยให้เห็นความลึกที่แท้จริงของสิ่งที่บทบัญญัติเหล่านั้นได้กล่าวอยู่แล้ว พระวิหารไม่ได้ถูกทำลายเพื่อยุติการถวายเครื่องบูชา แต่ถูกทำลายเป็นการพิพากษาเพราะความไม่เชื่อฟัง (2 พงศาวดาร 36:14-19; เยเรมีย์ 7:12-14; ลูกา 19:41-44) หน้าทีของเราคือยึดความจริงเหล่านี้ไว้ด้วยกัน โดยไม่ประดิษฐ์ศาสนาใหม่ที่แทนที่กฎหมายด้วยความคิดของมนุษย์เกี่ยวกับกางเขน

ความขัดแย้งที่ดูเหมือนมี: ลูกแกะกับแท่นบูชา

เมื่อมองเผิน ๆ ดูเหมือนจะมีความขัดแย้ง:

- ฝ่ายหนึ่งคือกฎหมายของพระเจ้าที่ทรงบัญชาเรื่องเครื่องบูชา เครื่องถวาย และการปรนนิบัติของปุโรหิต (เลวีนิติ 1:1-2; อพยพ 28:1)
- อีกฝ่ายหนึ่งคือพระเยซูผู้ถูกประกาศว่าเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” (ยอห์น 1:29; 1 ยอห์น 2:2)

หลายคนรีบสรุปในสิ่งที่พระคัมภีร์ไม่เคยสรุปว่า “ถ้าพระเยซูคือพระเมษโปดก เครื่องบูชาก็จบสิ้น พระวิหารก็สิ้นสุด และกฎหมายที่ทรงบัญชาเรื่องนั้นก็ไม่มีสำคัญอีกต่อไป”

แต่พระเยซูเองทรงปฏิเสธรรกระนั้นอย่างชัดเจน พระองค์ตรัสตรง ๆ ว่าพระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อล้มเลิกธรรมเนียมปฏิบัติหรือบรรดาผู้เผยพระวจนะ และแม้แต่ชีวิตเดียวก็จะไม่หลุดไปจากธรรมเนียมปฏิบัติจนกว่าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะผ่านพ้นไป (มัทธิว 5:17-19; ลูกา 16:17) สวรรค์และแผ่นดินโลกยังอยู่ กฎหมายยังคงตั้งอยู่ บทบัญญัติที่ว่าด้วยเครื่องบูชา เครื่องถวาย และพระวิหารไม่เคยถูกเพิกถอนด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์

กางเขนไม่ได้ลบล้างบทบัญญัติของพระวิหาร กางเขนเผยให้เห็นว่าบทบัญญัติเหล่านั้นชี้ไปที่อะไรอย่างแท้จริง

พระเยซูในฐานะพระเมษโปดกของพระเจ้า — สำเร็จโดยไม่ยกเลิก

เมื่อยอห์นเรียกพระเยซูว่า “พระเมษโปดกของพระเจ้า” (ยอห์น 1:29) เขาไม่ได้ประกาศจุดจบของระบบเครื่องบูชา เขากำลังประกาศความหมายที่แท้จริงของเครื่องบูชาทุกอย่างที่เคยถวายด้วยความเชื่อ เลือดสัตว์ไม่มีอำนาจในตัวมันเอง (1 เปโตร 1:19-20) อำนาจของมันมาจากการเชื่อฟังพระเจ้า และจากสิ่งที่มีมันเป็นตัวแทน: การถวายบูชาครั้งอนาคตของพระเมษโปดกที่แท้จริง พระเจ้าไม่ตรัสอย่างหนึ่งแล้วภายหลังกลับขัดแย้งพระองค์เอง (กัณดารวิถี 23:19)

ตั้งแต่แรก การอธิษฐานได้ฟังพาสองสิ่งที่ทำงานร่วมกันเสมอ:

- การเชื่อฟังต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชา (เฉลยธรรมบัญญัติ 11:26-28; เอเสเคียล 20:21)
- การจัดเตรียมที่พระเจ้าเองทรงแต่งตั้งไว้เพื่อการชำระ (เลวีนิติ 17:11; ฮีบรู 9:22)

ในอิสราเอลโบราณ ผู้ที่เชื่อฟังก็ไปพระวิหาร นำเครื่องบูชาตามที่กฎหมายกำหนด และได้รับการชำระตามพันธสัญญาที่แท้จริงแต่เป็นเพียงชั่วคราว วันนี้ ผู้ที่เชื่อฟังถูกพระบิดาทรงนำมาหาพระเมษโปดกที่แท้จริง คือพระเยซู เพื่อการชำระนิรันดร์ (ยอห์น 6:37; 6:39; 6:44; 6:65; 17:6) แบบแผนเดียวกัน: พระเจ้าไม่ทรงชำระผู้ที่กบฏ (อิสยาห์ 1:11-15)

การที่พระเยซูเป็นพระเมษโปดกที่แท้จริงไม่ได้ฉีกบทบัญญัติเรื่องเครื่องบูชา แต่มันพิสูจน์ว่าพระเจ้าไม่เคยเล่นกับสัญลักษณ์ ทุกสิ่งในพระวิหารเป็นเรื่องจริงจัง และทุกสิ่งชี้ไปสู่สิ่งที่เป็นจริง

เหตุใดเครื่องบูชายังคงดำเนินต่อหลังจากกางเขน

หากพระเจ้าทรงประสงค์จะยกเลิกเครื่องบูชาทันทีที่พระเยซูสิ้นพระชนม์ พระวิหารก็คงพังทลายในวันนั้นเอง แต่เกิดอะไรขึ้น?

- ม่านในพระวิหารถูกฉีก (มัทธิว 27:51) แต่ตัวอาคารยังคงยืนอยู่ ขณะที่การนมัสการยังดำเนินต่อไปที่นั่น (กิจการ 2:46; 3:1; 21:26)
- เครื่องบูชาและพิธีของพระวิหารยังคงดำเนินต่อทุกวัน (กิจการ 3:1; 21:26) และเรื่องราวทั้งเล่มกิจการตั้งอยู่บนสมมติฐานว่าศาสนสถานยังทำงานอยู่
- ระบบปุโรหิตยังคงปรนนิบัติ (กิจการ 4:1; 6:7)
- เทศกาลยังคงถูกถือในกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 2:1; 20:16)
- แม้หลังการฟื้นคืนพระชนม์ ผู้ที่เชื่อในพระเยซูก็ยังปรากฏอยู่ในพระวิหาร (กิจการ 2:46; 3:1; 5:20-21; 21:26) และชาวยิวจำนวนมากที่เชื่อพระองค์ยัง “กระตือรือร้นเพื่อธรรมบัญญัติ” (กิจการ 21:20)

ไม่มีสิ่งใดในกฎหมาย ไม่มีสิ่งใดในพระดำรัสของพระเยซู และไม่มีสิ่งใดในผู้เผยพระวจนะที่ประกาศว่าทันทีที่พระเมสสิยาห์สิ้นพระชนม์ เครื่องบูชาจะกลายเป็นบาปหรือเป็นโมฆะ ไม่มีคำพยากรณ์ที่กล่าวว่า “หลังจากบุตรของเราตายแล้ว เจ้าจงหยุดนำสัตว์มา เพราะกฎหมายของเราว่าด้วยเครื่องบูชาถูกยกเลิกแล้ว”

ตรงกันข้าม การปรนนิบัติของพระวิหารยังคงดำเนินต่อ เพราะพระเจ้าไม่ทรงกลับกลอก (กันดารวิถี 23:19) พระองค์ไม่ทรงบัญชาสิ่งหนึ่งว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แล้วภายหลังปฏิบัติต่อมันอย่างเจียม ว่าเป็นสิ่งมลทินเพียงเพราะพระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ถ้าเครื่องบูชากลายเป็นการกบฏทันทีที่พระเยซูสิ้นพระชนม์ พระเจ้าก็ย่อมตรัสให้ชัดเจน พระองค์ไม่ได้ตรัส

การที่การปรนนิบัติของพระวิหารยังคงดำเนินต่อหลังจากกางเขน แสดงว่าพระเจ้าไม่เคยยกเลิกบทบัญญัติใดที่ผูกติดกับศาสนสถาน เครื่องถวายทุกอย่าง พิธีชำระทุกอย่าง หน้าที่ปุโรหิตทุกอย่าง และการนมัสการระดับชาติทุกอย่าง ยังคงมีผล เพราะกฎหมายที่สถาปนามันยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

ธรรมชาติที่เป็นสัญลักษณ์ของระบบเครื่องบูชา

ระบบเครื่องบูชาทั้งหมดถูกออกแบบให้มีลักษณะเป็นสัญลักษณ์ ไม่ใช่เพราะมันเป็นทางเลือกหรือขาดอำนาจ แต่เพราะมันชี้ไปสู่ความจริงที่พระเจ้าเองจะทรงทำให้สำเร็จสมบูรณ์ในวันหนึ่ง การรักษาที่มันยืนยันเป็นเพียงชั่วคราว — ผู้ที่หายแล้วอาจกลับป่วยอีก การชำระตามพิธีคืนความบริสุทธิ์ได้เพียงระยะหนึ่ง — มลทินอาจกลับมา แม้แต่เครื่องบูชาไถ่บาปก็ทำให้ต้องแสวงหาการอภัยครั้งแล้วครั้งเล่า สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่การกำจัดบาปหรือความตายอย่างสิ้นเชิง แต่เป็นสัญลักษณ์ที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ ชี้ไปสู่วันที่พระเจ้าจะทรงทำลายความตายเอง (อิสยาห์ 25:8; ดาเนียล 12:2)

กางเขนทำให้ความสิ้นสุดนั้นเป็นไปได้ แต่จุดจบที่แท้จริงของบาปจะเห็นอย่างเต็มที่หลังการพิพากษาครั้งสุดท้ายและการฟื้นคืนพระชนม์ เมื่อผู้ที่ทำความดีฟื้นขึ้นสู่การฟื้นคืนชีวิต และผู้ที่ทำความชั่วฟื้นขึ้นสู่การฟื้นคืนเพื่อการพิพากษา (ยอห์น 5:28-29) เมื่อนั้นความตายจะถูกกลืนไปเป็นนิรันดร์ เพราะพิธีของพระวิหารเป็นสัญลักษณ์ที่ชี้ไปสู่ความจริงนิรันดร์ และไม่ใช่ความจริงนั่นเอง การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูจึงไม่ได้ทำให้มัน “ไม่จำเป็น” มันยังคงมีผลจนกว่าพระเจ้าจะทรงนำพระวิหารออกไปในการพิพากษา — ไม่ใช่เพราะกางเขนยกเลิกมัน แต่เพราะพระเจ้าทรงเลือกที่จะตัดสัญลักษณ์ออก ขณะที่ความจริงที่มันชี้ไปยังคงรอการทำให้สำเร็จสมบูรณ์ในปลายยุค

การอภัยทำงานอย่างไรในวันนี้

หากบทบัญญัติเรื่องเครื่องบูชาไม่เคยถูกยกเลิก และหากระบบพระวิหารยังคงดำเนินต่อแม้หลังจากกางเขน — จนกระทั่งพระเจ้าเองทรงยุติมันในปี ค.ศ. 70 — คำถามตามธรรมชาติก็คือ: วันนี้ใครจะได้รับการอภัยได้อย่างไร? คำตอบพบได้ในแบบแผนเดียวกันที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้ตั้งแต่แรก การอภัยมาจากการเชื่อฟังต่อบทบัญญัติของพระเจ้า (2 พงศาวดาร 7:14; อัสยาห์ 55:7) และจากเครื่องบูชาที่พระเจ้าเองทรงแต่งตั้งไว้ (เลวีนิติ 17:11;) ในอิสราเอลโบราณ ผู้ที่เชื่อฟังได้รับการชำระตามพิธีที่แทนบูชาในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งกฎหมายดำเนินการโดยหลักผ่านการหลั่งเลือด (เลวีนิติ 4:20; 4:26; 4:31; ฮีบรู 9:22) วันนี้ ผู้ที่เชื่อฟังได้รับการชำระโดยเครื่องบูชาของพระเมสสิยาห์ พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปไป (ยอห์น 1:29)

นี่ไม่ใช่การเปลี่ยนกฎหมาย พระเยซูไม่ได้ยกเลิกบทบัญญัติเรื่องเครื่องบูชา (มัทธิว 5:17-19) แต่เมื่อพระเจ้าทรงนำพระวิหารออกไป พระองค์ทรงเปลี่ยน “สถานที่ภายนอก” ที่ซึ่งการเชื่อฟังมาบรรจบกับการชำระ เกณฑ์ยังคงเดิม: พระเจ้าทรงให้อภัยผู้ที่ยำเกรงพระองค์และรักษาบัญญัติของพระองค์ (สดุดี 103:17-18; ปัญญาจารย์ 12:13) ไม่มีผู้ใดมาหาพระเมสสิยาห์ได้เว้นแต่พระบิดาทรงดึงเขา (ยอห์น 6:37; 6:39; 6:44; 6:65; 17:6) และพระบิดาทรงดึงเฉพาะผู้ที่ให้เกียรติกฎหมายของพระองค์ (มัทธิว 7:21; 19:17; ยอห์น 17:6; ลูกา 8:21; 11:28)

ในอิสราเอลโบราณ การเชื่อฟังนำคนหนึ่งไปสู่แทนบูชา วันนี้ การเชื่อฟังนำคนหนึ่งไปสู่พระเมสสิยาห์จากภายนอกเปลี่ยนไป แต่หลักการไม่เปลี่ยน คนไม่ซื่อสัตย์ในอิสราเอลไม่ได้รับการชำระด้วยเครื่องบูชา (อัสยาห์ 1:11-16) และคนไม่ซื่อสัตย์ในวันนี้ก็ไม่ได้รับการชำระด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ (ฮีบรู 10:26-27) พระเจ้าทรงต้องการสองสิ่งเดิมเสมอ: การเชื่อฟังต่อกฎหมายของพระองค์ และการยอมจำนนต่อเครื่องบูชาที่พระองค์ทรงแต่งตั้งไว้

ตั้งแต่แรก ไม่เคยมีช่วงเวลาใดที่เลือดของสัตว์ใด หรือเครื่องถวายธัญพืชหรือแป้งใด จะนำสันติสุขที่แท้จริงระหว่างคนบาปกับพระเจ้าได้ เครื่องบูชาเหล่านั้นถูกบัญชาโดยพระเจ้า แต่ไม่ใช่แหล่งแห่งการคืนดีที่แท้จริง พระคัมภีร์สอนว่าเลือดของวัวผู้และแพะไม่อาจลบล้างบาปได้ (ฮีบรู 10:4) และพระเมสสิยาห์ทรงถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าก่อนการทรงวางรากฐานของโลก (1 เปโตร 1:19-20) ตั้งแต่สวนเอเดน สันติสุขกับพระเจ้ามาจากพระบุตรที่สมบูรณ์ ปราศจากบาป เป็นบุตรองค์เดียว (ยอห์น 1:18; 3:16) — ผู้ที่เครื่องบูชาทุกอย่างชี้ไป (ยอห์น 3:14-15; 3:16) เครื่องถวายฝ่ายกายเป็นเครื่องหมาย

ทางวัตถุ ที่ทำให้มนุษย์เห็น จำต้อง และรู้สึกถึงความร้ายแรงของบาป และเข้าใจด้วยภาษาของโลก ถึง “ต้นทุน” ของการอภัย เมื่อพระเจ้าทรงนำพระวิหารออกไป ความจริงฝ่ายวิญญาณไม่ได้เปลี่ยน สิ่งที่เปลี่ยนคือรูปแบบทางวัตถุ ความจริงยังคงเหมือนเดิมทุกประการ: เครื่องบูชาของพระบุตรนำสันติสุขระหว่างผู้กระทำผิดกับพระบิดา (อิสยาห์ 53:5) สัญลักษณ์ภายนอกสิ้นสุดลงเพราะพระเจ้าทรงเลือกที่จะนำมันออกไป แต่ความจริงภายใน — การชำระที่พระบุตรทรงจัดให้แก่ผู้ที่เชื่อฟังพระองค์ — ยังคงดำเนินต่อไปโดยไม่เปลี่ยนแปลง (ฮีบรู 5:9)

เหตุใดพระเจ้าทรงทำลายพระวิหาร

หากการทำลายพระวิหารในปี ค.ศ. 70 มีเจตนาเพื่อ “ยกเลิกเครื่องบูชา” พระคัมภีร์ยอมกล่าวเช่นนั้น แต่พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าว ตรงกันข้าม พระเยซูเองทรงอธิบายเหตุผลของการทำลายที่กำลังมาถึง: การพิพากษา

พระองค์ทรงรำไห้เหนือกรุงเยรูซาเล็ม และตรัสว่าเมืองนั้นไม่รู้จักเวลาที่ตนได้รับการเย็มเยียน (ลูกา 19:41-44) พระองค์ทรงเตือนว่าพระวิหารจะถูกพังลงจนศิลาก้อนหนึ่งไม่เหลืออยู่บนอีกก้อนหนึ่ง (ลูกา 21:5-6) พระองค์ทรงประกาศว่าเรือนั้นถูกปล่อยให้รกร้าง เพราะการปฏิเสธที่จะฟังผู้ส่งสารของพระเจ้า (มัทธิว 23:37-38) นี่ไม่ใช่การประกาศเทววิทยาใหม่ที่ทำให้เครื่องบูชากลายเป็นความชั่วร้าย แต่มันคือแบบแผนการพิพากษาเดิมที่คุ้นเคย: เหตุผลเดียวกับที่พระวิหารหลังแรกถูกทำลายในปี 586 ก.ค.ศ. (2 พงศาวดาร 36:14-19; เยเรมีย์ 7:12-14)

กล่าวอีกอย่างคือ:

- พระวิหารล่มเพราะบาป ไม่ใช่เพราะกฎหมายเปลี่ยนไป
- แทนบูชาถูกนำออกไปเพราะการพิพากษา ไม่ใช่เพราะเครื่องบูชากลายเป็นสิ่งอธรรม

บทบัญญัติยังคงถูกเขียนไว้ นิรันดร์ดังเดิม (สดุดี 119:160; มาลาคี 3:6) สิ่งที่พระเจ้าทรงนำออกไปคือ “วิถีทาง” ที่ทำให้บทบัญญัติเหล่านั้นถูกปฏิบัติได้

กางเขนไม่ได้ให้อ่านาจนแก่ศาสนาใหม่ที่ไร้กฎหมาย

สิ่งที่ผู้คนเรียกว่า “คริสต์ศาสนา” ในวันนี้ ส่วนใหญ่ถูกสร้างบนคำโกหกง่าย ๆ ว่า “เพราะพระเยซูสิ้นพระชนม์ กฎหมายว่าด้วยเครื่องบูชา เทศกาล บทบัญญัติเรื่องความบริสุทธิ์ พระวิหาร และปุโรหิต ถูกยกเลิกแล้ว กางเขนมาแทนที่สิ่งเหล่านั้น”

แต่พระเยซูไม่เคยตรัสเช่นนั้น ผู้เผยพระวจนะที่พยากรณ์ถึงพระองค์ก็ไม่เคยตรัสเช่นนั้น ตรงกันข้าม พระคริสต์ตรัสชัดเจนว่าผู้ติดตามที่แท้จริงต้องเชื่อฟังบทบัญญัติของพระบิดาตามที่ประทานไว้ในพันธ

สัญญาเดิม เช่นเดียวกับอัครทูตและศิษย์ของพระองค์ (มัทธิว 7:21; 19:17; ยอห์น 17:6; ลูคา 8:21; 11:28)

กางเขนไม่ได้ให้อำนาจแก่ใครในการ:

- ยกเลิกกฎหมายของพระวิหาร
- ประดิษฐ์พิธีกรรมใหม่ เช่น พิธีมหาสนิท เพื่อแทนปัสกา
- เปลี่ยนทองคำให้เป็นเงินเดือนศิษยาภิบาล
- แทนระบบความบริสุทธิ์ของพระเจ้าด้วยคำสอนสมัยใหม่
- ทำให้การเชื่อฟังเป็นเรื่องเลือกได้

ไม่มีสิ่งใดเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูที่ให้อำนาจแก่มนุษย์ในการเขียนกฎหมายใหม่ มันเพียงยืนยันว่า พระเจ้าทรงจริงจังกับบาป และทรงจริงจังกับการเชื่อฟัง

ท่าทีของเราในวันนี้: เชื่อฟังสิ่งที่เชื่อฟังได้ ให้เกียรติสิ่งที่เชื่อฟังไม่ได้

กางเขนและพระวิหารมาบรรจบกันในความจริงที่หลีกเลี่ยงไม่ได้:

- กฎหมายยังคงไม่ถูกแตะต้อง (มัทธิว 5:17-19; ลูคา 16:17)
- พระวิหารถูกพระเจ้าเองทรงนำออกไป (ลูคา 21:5-6)

ดังนั้น:

- บทบัญญัติที่ยังสามารถเชื่อฟังได้ ต้องเชื่อฟัง — โดยไม่มีข้ออ้าง
- บทบัญญัติที่ฟังพาพระวิหาร ต้องให้เกียรติไว้ตามที่เขียน แต่ไม่สามารถปฏิบัติได้ เพราะพระเจ้าเองทรงนำแทนบูชาและปฐพีออกไป

เราไม่สร้างระบบเครื่องบูชาของมนุษย์ในวันนี้ เพราะพระเจ้ายังมิได้ทรงฟื้นฟูพระวิหาร และเราไม่ประกาศว่ากฎหมายเรื่องเครื่องบูชาถูกยกเลิก เพราะพระเจ้าไม่เคยทรงยกเลิกมัน

เรายืนอยู่ระหว่างกางเขนกับภูเขาพระวิหารที่ว่างเปล่า ด้วยความยำเกรงและความสันสละท้าน โดยรู้ว่า:

- พระเยซูคือพระเมษโปดกที่แท้จริง ผู้ทรงชำระผู้ที่เชื่อฟังพระบิดา (ยอห์น 1:29; 6:44)
- กฎหมายของพระวิหารยังคงถูกเขียนไว้เป็นบทบัญญัตินิรันดร์ (สดุดี 119:160)
- ความเป็นไปไม่ได้ในปัจจุบันเป็นผลจากการพิพากษาของพระเจ้า ไม่ใช่ใบอนุญาตให้เราประดิษฐ์สิ่งทดแทน (ลูคา 19:41-44; 21:5-6)

กางเขนและพระวิหาร — พร้อมกัน

หนทางที่ถูกต้องปฏิเสธสุดโต่งทั้งสองด้าน:

- ไม่ใช่ “พระเยซูยกเลิกเครื่องบูชา ดังนั้นกฎหมายไม่สำคัญอีกต่อไป”
- ไม่ใช่ “เราควรฟื้นฟูการถวายเครื่องบูชาเดี๋ยวนี้ ตามวิธีของเราเอง โดยไม่มีพระวิหารของพระเจ้า”

แต่เป็นดังนี้:

- เราเชื่อว่าพระเยซูคือพระเมสโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงถูกพระบิดาทรงส่งมาเพื่อผู้ที่เชื่อฟังกฎหมายของพระองค์ (ยอห์น 1:29; 14:15)
- เรายอมรับว่าพระเจ้าทรงนำพระวิหารออกไปเป็นการพิพากษา ไม่ใช่การยกเลิก (ลูกา 19:41-44; มัทธิว 23:37-38)
- เราเชื่อฟังบัญญัติทุกข้อที่ยังเป็นไปได้ในทางกายภาพในวันนี้
- เราให้เกียรติบัญญัติที่ต้องอาศัยพระวิหาร ด้วยการปฏิเสธที่จะเอาพิธีของมนุษย์มาแทน

กางเขนไม่ได้แข่งขันกับพระวิหาร กางเขนเผยความหมายของพระวิหาร และจนกว่าพระเจ้าจะทรงฟื้นฟูสิ่งที่พระองค์ทรงนำออกไป หน้าที่ของเราชัดเจน:

- เชื่อฟังสิ่งที่เชื่อฟังได้
- ให้เกียรติสิ่งที่เชื่อฟังไม่ได้
- อย่าใช้กางเขนเป็นข้ออ้างในการเปลี่ยนกฎหมาย ซึ่งพระเยซูเสด็จมาเพื่อให้สำเร็จ มิใช่เพื่อทำลาย (มัทธิว 5:17-19)